

arbejdsgruppe på 15 medlemmer ikke havde set sig i stand til at opstille almindelige retningslinier for finansiering af fredsbevarende foranstaltninger, men i sin beretning havde tilrådet, at domstolen fik lejlighed til at udtale sig.

Domstolens udtalelse, der blev afgivet den 20. juli 1962 med 9 stemmer mod 5, kan kort resumeres således:

Domstolen har ikke fundet noget grundlag for, at pagtens artikel 17, stk. 1, som det er blevet hævdet af nogle medlemsstater, skulle forstås som alene tagende sigte på FN's „administrative budget“ (i modsætning til udgifter til fredsbevarende operationer), og der findes ej heller at være grundlag for at bestride lovligheden af den hidtil fulgte praksis, hvorefter alle FN's i budgettet inkluderede udgifter fordeles på medlemmerne (i henhold til artikel 17, stk. 2). Domstolen har heller ikke kunnet anerkende, at der ved bestemmelserne i artikel 43, 24 eller 11, stk. 2, gøres indskrænkning i plenarforsamlingens beføjelse til at drage omsorg for finansiering af foranstaltninger til bevarelse af fred og sikkerhed. Det fastslås herefter udtrykkeligt vedrørende udgifterne til Gaza- og Congo-operationerne, at plenarforsamlingen ubestrideligt har betragtet disse udgifter som „expenses of the organization within the meaning of article 17, par. 2“, og domstolens udtalelse når således til den konklusion, at det forannævnte spørgsmål må besvares bekræftende.

Resolutioner.

Vedrørende punkt 64 fremlagde 20 lande, hvoriblandt *Danmark*, Sverige, Canada, USA, Storbritannien, Japan, Brasilien, Cameroon og Liberia, et resolutionsforslag, hvorefter plenarforsamlingen ville „akceptere“ Den internationale Domstols udtalelse om det spørgsmål, der var forelagt det.

Jordan foreslog „akceptere“ erstattet med „tage til efterretning“, men dette blev nedstemt med 28 for (østlandene, arabiske lande og Belgien), 61 imod (bl. a. de nordiske lande), medens 14 afstod (bl. a. Frankrig). Efter delafstemninger vedtoges hele resolutionen med 75 stemmer for, 17 imod, medens 14 afstod. For forslaget stemte bl. a. de nordiske lande, imod bl. a. østlandene og

Frankrig, medens bl. a. Belgien, Forenede arabiske Republik og Jugoslavien afstod. I plenarforsamlingen skete vedtagelsen med 76 stemmer for, 17 imod, medens 8 afstod.

Endvidere foreslog vedrørende punkt 64 i alt 11 lande, Australien, Cameroon, Canada, *Danmark*, Japan, Liberia, Nigeria, Pakistan, Sverige, Storbritannien og USA i et resolutionsudkast at genoprette den førnævnte arbejdsgruppe på 15 medlemmer og give den i opgave at overveje metoder for fremtidig finansiering af kostbare fredsbevarende foranstaltninger, idet man skønnede at det i lyset af domstolens udtalelse ville være arbejdsgruppen muligt at nå til en overenskomst om problemets løsning.

En beretning til plenarforsamlingen skulle foreligge senest 1. april 1963.

Et andet forslag, hvori genspejledes en række landes også på 16. samling tilkendegivne krav om graduering af bidragene til de fredsbevarende foranstaltninger, blev forelagt af den latinamerikanske gruppe af lande. Herefter skulle der oprettes en 21-mands-arbejdsgruppe med den opgave at udarbejde en særlig påligningsskala for finansiering af FN's fredsbevarende operationer. Til grund for udarbejdelsen skulle bl. a. lægges spørgsmål såsom et særligt ansvar for de faste medlemmer af sikkerhedsrådet, en eller en gruppe af medlemsstaters særlige interesse eller ansvar med hensyn til sådanne operationer, en medlemsstats økonomiske udviklingstrin og spørgsmålet, om den havde modtaget teknisk bistand fra FN. En beretning til plenarforsamlingen skulle foreligge senest 1. marts 1963.

Der fandt en række underhåndsförhandlinger sted angående de to resolutionsudkast om samme emne, og forslagsstillerne enedes herefter om i fællesskab at fremsætte et nyt forslag, der betegnede en indrømmelse til den latinamerikanske gruppe. Herefter skulle 15 mands gruppen genoprettes, og dens medlemsantal forøges med 6. Ved løsningen af sin opgave skulle gruppen navnlig have sin opmærksomhed henledt på henvisninger i tidligere resolutioner til, at de faste medlemmer af sikkerhedsrådet havde et særligt finansielt ansvar, endvidere på særlige faktorer i forbindelse med bestemte fredsaktioner, medlemsstaternes økonomiske udvikling og medlemmernes kollektive ansvar. Også spørgsmålet om med-